

LBRIS

We know
books

Ioan Usca

Pandemion

Prefață de Alexandru Petria

Alexandria
Publishing House

2020

Așa cum, privind pe după jaluzele, vezi că vremea e destul de mohorâtă, cât să nu transpiri excesiv, dar afli apoi de la știri că-i cod roșu de vijelie, potop și grindină, la fel lovi și pandemia. Tot la televizor. Ulterior, am mai aflat noutăți despre dânsa în prăvălii, de la difuzoarele mașinilor de poliție și de pe Facebook, de la cei care au luat-o în serios.

În ce ne privește, nu ne-am propus să ținem tocmai un jurnal al acestor vremuri, ci doar să urmărim câteva personaje aflate, ca toată lumea, în împrejurări speciale. Însă, vom vedea scene din viața lor și de dinainte de pandemie, ca să ne obișnuim cu modul lor de-a se comporta. Cum măsurile impuse de autorități le considerăm cunoscute, putem purcede în întreprinderea noastră.

Misiunea

SIE trebuia să trimită un agent în cea mai odioasă dictatură, să afle care mai e treaba pe acolo. Cum, la test, singur Aurel a știut ce trebuie să-ți iei la tine într-o astfel de misiune, fu desemnat să se ducă. Aurel opină că este suficient dacă ai cu tine o cruciuliță, agheasmă și-o credință nețărnută.

— Cel puțin – socoti chestorul Stoler –, oferim omenirii un martir! Aurele, peste vreo 48 de ore, să te rogi și pentru noi, păcătoșii!

LIBRIS
Aurel nu înțelese chiar exact despre ce e vorba, însă promise să mijlocească pentru toți colegii săi, după puteri.

— Ce acoperire să folosesc? – întrebă el.

— Spui că vrei să vizitezi Muzeul de Artă.

— Și ține?

— Până acum n-a ținut, da' poate tu ai mai mult noroc.

— Ce spun agenții care s-au întors?

— Păi, încă nu s-a întors niciunul.

— Ați trimis mulți?

— Cu tine, treizeci și doi.

— Perfect, e numărul meu preferat! Sunt și născut într-o zi de 32...

— Atunci, astrele îți surâd! Fii atent ce ai de făcut: după ce scapi de grăniceri și de filtrele de pe drum, ajungi în capitală. La nord-vest, este un buncăr, în care presupunem noi că fac ăștia ceva armament sofisticat. Treci de gardul electrificat, de râul cu piranha și de câmpul minat, după care-ți dai drumul într-un puț. Mai multe date nu avem nici noi.

— E suficient, improvizez eu acolo!... – zise Aurel și merse la magazie, după echipament.

— Azi e 2 ianuarie – socoti chestorul. Cam prin 7 februarie am putea face parastasul de 40 de zile. Sunt monarhi care spun că e bine să-l faci mai repede, nu chiar în a 40-a zi. Oricum, cred că am găsit cu ce să acoperim scandalul de la Bruxelles...

Până să ajungă la punctul de trecere a frontierei, Aurel își aminti că toți agenții invocară dorința de a vizita Muzeul de Artă, până azi neîntorcându-se vreunul. Se gândi să schimbe strategia.

— Scopul vizitei? – îl întrebă un sergent.

— Și durata?

— Durata o stabilim noi! Așadar, scopul?

— Am venit să spionez obiective militare – riscă Aurel.

Sergentul îl chemă pe-un superior:

— Dom' colonel, zice că a venit să spioneze!...

Colonelul se apropie curios și-l întrebă pe străin:

— Cum te numești?

— Ionescu. Aurel Ionescu.

Sergentul și colonelul izbucniră în râs:

— Zici că e James Bond! Cică, să spioneze!... Țăsta a venit să vadă Muzeul de Artă, uită-te ce moacă are!...

Sexual harassment

Aurel se puse pe comp. În afară de like-ul de la mine la ultima sa cugetare, avea o cerere de prietenie de la Cameron Diaz.

— Nesimțita! – bombăni Aurel. Nu le mai ajunge Hollywoodu'? Crede că toți bărbații-s frivolii!...

Marieta îi împărtăși revolta:

— Crezi că o interesează cugetările tale? Astea vor un singur lucru!...

— Uite, nici n-a așteptat să vadă dacă-i dau accept, că mi-a și scris!

Marieta verifică. Așa era!

„Hi! How are u?”

— I-a fost lene, putorii, să scrie „you”! Ce le-aș mai trimite eu la muncă pe toate japițele astea!

— Eu îi dau direct block! – se înfurie Aurel.

Pe scurt, Aurel avu parte în acea zi de sarmale în foi de viță cu sos de mărar.

Spre seară, mă întâlnesc cu el în pub.

— Dă și tu un coniac francezesc! — îi zic.

— Nu prea am bani...

— Nu? Da' mie crezi că mi-a fost ușor să te servesc? Până am făcut contul, până am căutat pozele, până am găsit pe Google Translate cum se zice „ce mai faci?”... Și mai vrei să-ți dea *add friend* și Tia Carrere!...

Avaria

Palatul Cotroceni rămase fără căldură. Klaus o sună pe Gabriela:

— Ce faceți, că mor de frig?...

— Mai bine de frig decât de variolă! În definitiv, orice vietate se naște, se hrănește, se înmulțește — nicio aluzie! — și moare.

— Și cu căldura?

— Discută cu primarul de sector.

Primarul de sector fiind la un schimb de experiență în Azerbaidjan, nădejdea rămase-n meșterul Ilie.

— Nu-i mare lucru, a explodat cazanul! — zise Ilie expert.

— Și-n cât timp îl repari?

— De îndată. Dar, să vă luați mănuși, poate aveți de semnat câte ceva. În Evul Mediu, ăia numai așa semnau iarna, înmănușați, să nu li se lipească pana de degete...

— Nu te apuci?

— De îndată, v-am mai zis! La urma urmei, ca mâine-i April.

Știți poezia aia, a lui Rilke, *Dintr-un April?*

— Nu mă interesează!

— Vai, dar e superbă! *Din nou dă mireasmă pădurea...*

Fără wi-fi

Aurel ne mărturisi că și-a găsit sufletul pereche.

— Și Marieta ce părere are? — întreabă Caius, în vreme ce butona pe telefon.

— Marieta nu știe nimic!

— Crezi? — ne mirarăm noi. Femeile au un al șaselea simț...

Marieta dovedi că are simțul prisoselnic. De cum primi sms de la Caius: „Aurel și-a găsit pe una!”, se porni pe represalii.

Scrise întâi un sms către concubin: „Te-ai lăfăit destul în mobilele mele! La mine nu-i hotel!”. Apoi, adună boarfele lui Aurel într-o sacoșă și le scoase pe casa scârilor.

Ați petrecut vreodată Boboteaza într-o garsonieră debransată de la termoficare? Poate ne va povesti Aurel, zilele viitoare, cum a fost, deși-n garsoniera lui n-are nici wi-fi.

Distanța

Auzi Verde Împărat că între supușii săi ar fi un tânăr, Aurel, cu însușiri deosebite.

— Ce face? — se interesă.

— Înmiresmează ambientul — lămuri paharnicul Grigorie. Orice-ar mânca, elimină mirozne de lemn de santal, crini, tuberoze, zambile... Stă prostimea pe uliță-n curul lui și se desfată!

Din acea zi, prostimea se desfată mai rar, căci Aurel fu adus la toate balurile de la curte.

— Nu mai cheltuim ca proștii și pe deodorante! — rezumă împăratul.

După câteva baluri cu nobilii, Aurel ajunsese să se creadă unul de-al lor. În pauza unui concert de Mozart, îi spuse contesei von Glünicke:

LBRIS

We know
books

Ioan Usca

Tenebre

Prefață de Alexandru Petria

Cuprins

CAPITOLUL I – ARESTAREA.....	7
CAPITOLUL II – PROBLEME STILISTICE.....	10
CAPITOLUL III – BECIURILE SAR’ALABELI	14
CAPITOLUL IV – NOAPTE TENEBROASĂ.....	18
CAPITOLUL V – CRIZĂ DE NERVI.....	21
CAPITOLUL VI – DIMINEAȚĂ BANALĂ	24
CAPITOLUL VII – CONVORBIRI LITERARE.....	28
CAPITOLUL VIII – RAPOARTE EVAZIVE.....	32
CAPITOLUL IX – OASPETELE VESPERAL.....	35
CAPITOLUL X – STĂRI CONFUZE	38
CAPITOLUL XI – VIZITĂ INTEMPESTIVĂ.....	41
CAPITOLUL XII – ARTA OGLINZILOR.....	45
CAPITOLUL XIII – NOAPTE ÎNMIRESMATĂ.....	49
CAPITOLUL XIV – DECIZII MAJORE.....	52
CAPITOLUL XV – SLUJBĂ INGRATĂ.....	56
CAPITOLUL XVI – VIZITE NEAȘTEPTATE.....	60
CAPITOLUL XVII – PATIMI DESCĂTUȘATE	64
CAPITOLUL XVIII – DUPĂ-AMIAZA UNEI ELFE.....	68
CAPITOLUL XIX – DIMINEAȚA UNUI PRINȚ	73
CAPITOLUL XX – DEZILUZII.....	77

CAPITOLUL XXI – ANCHETA.....	81
CAPITOLUL XXII – INTERFERENȚE.....	85
CAPITOLUL XXIII – TENEBRE CARCERALE.....	90
CAPITOLUL XXIV – RESTAURĂRI.....	94
CAPITOLUL XXV – O NOAPTE TENEBROASĂ.....	98
CAPITOLUL XXVI – TENEBRELE SAR’A’Labei.....	102
CAPITOLUL XXVII – PIAȚA TEATRULUI.....	106
CAPITOLUL XXVIII – ÎN MIEZUL TENEBRELOR.....	111
CAPITOLUL XXIX – LA ÎNCEPUT DE DRUM.....	114
CAPITOLUL XXX – PROCESUL.....	119
CAPITOLUL XXXI – TENEBRE SFIORANTE.....	124
CAPITOLUL XXXII – RESTRUCTURĂRI.....	129
CAPITOLUL XXXIII – LUMINI PESTE TENEBRE.....	132

CAPITOLUL I – ARESTAREA

În imperiul lui Sorian se instaură Dreptatea absolută. Nu doar oameni de felurite etnii profitau de binefacerile autoritarismului, ci și numeroasele specii ori rase alcătuitoare ale acestui binecuvântat conglomerat: elfi, arkadios, grumi, sperieni, gloobuși, felieni, pitici și ce-or mai fi fost pe-acolo.

Nu trebuie înțeles însă că nu mai existau infracțiuni! Fapte reprobabile se mai săvârșeau în imperiu, dar erau, de fiecare dată, pedepsite exemplar, chiar și atunci când făptașii rămâneau necunoscuți, astfel că sentimentul dominant în rândul cetățenilor era acela de securitate. Este îndeobște cunoscut că, după o zi în care muncești douăsprezece ore, cel mai mult îți dorești deconectarea, siguranța și-un somn bun, spre a-ți reface forțele pentru o nouă zi de muncă. Indiscutabil, nu poate fi neglijat nici sentimentul de profundă satisfacție care-i anima pe harnicii cetățeni cu prilejul comunicării cifrelor de producție și a depășirilor de plan. În toate domeniile, imperiul lui Sorian luase un splendid avânt, surclasând regatele decrepite din vecinătăți.

Cum Sorian introduse *săptămâna de zece zile*, numită ulterior *decadă*, *Dekinika* era ziua liberă, în care mulțimile se relaxau, inițial, în temple, iar mai spre amiază, prin hanuri. Puțini erau aceia care alegeau ca loc de recreere Pădurea neluminată, însă, dintre acești puțini, relativ mulți nu mai aveau să revină, ceea ce nu constituia un neajuns major, șomajul fiind, în pofida bunei organizări a forței de muncă, destul de ridicat.

Cei mai mulți însă alegeau hanurile pentru a-și petrece

Dekinika, opțiunea lor pornind nu doar de la dorința de confort, ci și de la aceea de siguranță, despre care am mai vorbit. În aceste așezăminte domnea o atmosferă senină, atmosferă care, dacă nu începeai să rostești vorbe de prisos, se putea prelungi și-n următoarele decade.

— Nu contest, Sorian a făcut lucruri importante! – opină un felian, pe la a zecea cupă de vin. A revigorat economia, s-au potolit conflictele inter-rasiale, cetățenii au un țel al existenței... Totuși, nu pricep conceptul de *Dreptate absolută*... Nimic nu este absolut pe lumea asta, ba, fiind noi politeiști, nu putem concepe Absolutul nici măcar în transcendent...

Deși comesenii îi făceau semne evidente să abandoneze subiectul, felianul se ambală:

— Mă rog, poate dacă am da sintagmei un sens metaforic, ar mai merge! Cumva, în sensul că *tindem către*...

O echipă de sperieni, aflată în proximitate și consumând cafele la o masă alăturată, interveni în discuție, printr-un reprezentant. Acesta se prezentă mai întâi:

— Bună ziua! Mă numesc plutonier-major Vionifar Onix și, considerând discuția dumneavoastră ca fiind una deosebit de interesantă, vă invit să o continuăm în beciurile Sar'a'labei, ambientul așezământului de față nefiind unul propice...

Aparent, cei câțiva felieni și cele două elfe însoțitoare nu și-ar fi dorit această intempestivă deplasare la Sar'a'laba, însă, fiind împrejmuți de sperieni, deciseră că e mai bine să-i urmeze de bunăvoie.

— Dar noi n-am spus nimic – încercă un felian să aducă precizări –, asta a început să măcănel!...

Domnul plutonier-major Onix îi răspunse politicos:

— Totuși, este de presupus că nu v-ați aflat întâmplător la aceeași masă... De altfel, vom avea suficient timp să clarificăm

această situație.

Una dintre elfe, purtând pe cap o bogată coamă roșie, dintre șuvițele căreia se strecurau, ca două lame de jungher, urechile țuguiate, avu o intervenție care-ar fi putut deveni riscantă:

— Futu-i! Asta numai vrăjitoarea aia cu cearcăne terifiante mi-a făcut-o! Am mâncat din ciupercile ei, și acum am halucinații... Dacă n-o îmbulinez eu!...

— Lăsați, doamnă, nu vă mai faceți griji! – o încurajă, cu voce blândă, domnul plutonier-major. Vă facem spălături stomacale și, dacă cumva ați consumat ciuperci halucinogene sau alte substanțe **interzise prin lege**, efectul neplăcut va dispărea... Tocmai avem la beci un *klismatron* nou...

— Să-l folosești pe mă-ta! – mai zise Elfa cea roșcată, însă, în curând, se potoli.

Seara ar fi fost una ademenitoare, cu cei opt sateliți naturali ai planetei luminând discret, și cu reflectoarele măturând orbitor ulițele. În pofida parfumului de flori ce plutea în văzduhul răcoros, felienii și cele două elfe nu păreau cuprinși de vraja serii de vară. De fapt, analizând cu seriozitate situația lor, nici nu ar fi avut prea multe motive de beatitudine, ideea unei vizite în beciurile Sar'a'labei nefiind, în epocă, una tocmai ispitoare.

CAPITOLUL II – PROBLEME STILISTICE

La scurt timp după ce patrula de sperieni porni către Sar'a'laba, escortând grupul de felieni și cele două elfe, în han intră vrăjitoarea Oriana, recognoscibilă după veșmintele negre, cearcănele terifiante și rânjetul tenebros, însoțită de piticul Our. Acesta părea plin de inițiativă și idei, în vreme ce Oriana era vădit plictisită.

— Ce sală enormă! – remarcă Our, uimit. Să o analizăm cu atenție, poate vei face o descriere...

— Descrierea mă-sii! – replică vrăjitoarea. Da' ce-i aici, Editura Berg Henet? Numa' ăia mai vin cu rețete: 27% dialog, 14% descriere, 23% analiză psihologică, 22% acțiune, 14% umplutură, băga-și-le-ar în cur!...

Tonul răstit al Orianei ar fi intimidat pe oricine, nu însă și pe neînfricatul Our. Ori, poate, nu era vorba atât despre curaj, cât despre obișnuință, piticul știind că mai mult gura e de Oriana, chiar la vrăjitoriile sale malefice apelând destul de rar.

— Cum se scrie *băga-și-le-ar*?

— Cu trei cratime – veni, sec, răspunsul.

— Ce construcții reușești! – făcu, admirativ, micul însoțitor. Alții n-ar putea nici să le rostească, iar tu le mai și scrii. Să nu mai zic de iscusința cu care mânuiești *mai mult ca perfectul*...

Dacă, până acum, Oriana se strădui să răspundă câte ceva mai mult pentru a nu-i lăsa piticului bucuria de a vorbi necurmat, dintr-o dată păru sincer iritată:

— Nu mă mai bate la cap cu analizele tale! Ți-am zis că scriu cum îmi vine! Și, în plus, aș prefera să mănânc la ora asta, nu să

mă gândesc la scris!...

— Să comand pui cu cartofi? – își arată Our disponibilitatea de-a se face util.

— Mai bine, să taci, dracului, din gură, că mă doare capul! Ce aveți toți cu puiul? Ce-s eu, uliu?...

Cum Our începu să lovească cu toporișca în masă, un băiat sosi pe dată să ia comanda, având, însă, scurte precizări de făcut înainte:

— Ține-ți acasă drăcovenia aia, că aici e han de trei planete, nu ești la mă-ta-n bordei!

Piticul meditând la o replică pe măsură, Oriana avu răgazul să comande:

— Pastramă de miel aveți?

— Avem miel, *pastramă* nu știu ce înseamnă... Suntem în mileniul patru înaintea erei lor...

— Băga-mi-aș! Nu doar că am nimerit pe nu știu ce belită de planetă, dar am mai luat-o și razna-n timp! – bombăni vrăjitoarea. Urecheata aia roșcată nu și-a găsit alt loc de întâlnire!... Mă rog, adu ceva pe bază de miel... – se adresă, din nou, băiatului.

— Și de băut? – insistă acesta.

— O apă de Dorna...

— Nu vă supărați, dar aici e local de trei planete!... Omul ia un vinișor, o cafeluță...

„Cafea, în mileniul patru înaintea erei lor, adică, de fapt, a mea, nu reprezintă un anacronism? În definitiv, mi se rupe! Iau ce-o fi, să terminăm odată!...” – gândi Oriana, apoi îi spuse băiatului:

— Adu ce crezi, da' să fie și apă...

— Și domnul?...

Cum Our era ocupat să se curețe sub unghii cu un briceguț, răspunse tot vrăjitoarea: